

Lars Løkke Rasmussens tale ved Moderaternes årsmøde

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Formand for Moderaterne

Dato

16. marts 2024

Sted

DGI-Huset, Vejle

Når jeg bliver gammel, ved jeg nu, at jeg skal undgå brosten, men det er der heldigvis mange, mange år til....

--

Det er tredje gang, vi er samlet her i Vejle, så nu begynder det jo at blive en vane. En god vane.

Vi har allerede vores traditioner – vi synger ”Giv os lyset tilbage”. Endda lidt højere og lidt mere taktfast i år. Det skaber optimisme og det smitter...

Jeg ved ikke om I lagde mærke til det, men da statsministeren holdt sin nytårstale, hang ’vores sang’ på væggen bag hende. I har hørt mig sige det før: Der er ikke copyright i dansk politik – det er dejligt, når andre lader sig inspirere.

”Hjertet er åbent og sindet er frit. Sådan er landet, jeg gerne vil kalde for mit.” Dejligt, at vi ikke har patent på dét, for ”meningen er vel at så sine frø”. ***Og det har vi gjort. Det spirer og gror – i og omkring Moderaterne.

Det Politiske Mødested kører fortsat derudaf og samler tusindvis af mennesker, som uden at dele parti-embeder deler vores grundværdier.

Vi har bygget på med ’Gå til Politik’, hvor vi bygger bro mellem vores digitale udspring i Corona-tiden og det ægte, personlige samvær. For mig personligt er det en glæde hver måned at kunne deltage i 10 medlemsmøder på én og samme tid – uanset hvor jeg er i verden.

Så føler man sig ikke helt alene, men som en del af noget større. En bevægelse, der tager form.

For vi er jo et eller andet sted mellem start-up-virksomhed og børsnotering. Det kører ikke altid som et strømlinet japansk magnettoget. Nogle gange bumler det lidt. Men vi er på sporet.

Vi hjælpes ad. Vi udvikler. Moderaterne er kommet for at blive.

Vi er rigtig godt på vej!***Vi har en stærk og velfungerende folketingsgruppe. Vi har et stærkt ministerhold i regeringen. Vi har et medlem af Europa-Parlamentet. Vi har 22 byrådsmedlemmer og et regionrådsmedlem. Vi er nu organisatorisk til stede i 87 kommuner og er ved at gøre os klar til kommunevalget i 2025. Og vores ungdom har skabt deres helt eget – Unge Moderater.

Jo, der er sket enormt meget, siden jeg sad der alene på bænken. Og det skyldes kun én ting: Jeres store engagement og arbejde!

Tusind tak for det!***Vi har sammen vist, at der er brug for et holistisk og humanistisk tænkende centrumparti, der insisterer på at være i nuet og samtidig sætte det lange lys på. Ikke bare tænke i næste valg, men være optaget af, at det hele skal holde mere end vores tid ud.

I har til bevidstløshed hørt mig tale om mine ufødte børnebørn. Nu er de her – de første to.***Og det har fået mig til at tænke mere over en udfordring, som vi almindeligvis ikke taler så meget om.

Når de bliver gamle, så risikerer der nemlig at blive alt for meget plads ved siden af dem på bænken, hvis man kan udtrykke det på den måde. For der fødes i dag kun 1,5 barn pr. kvinde i Danmark. Langt fra de 2,1, der skal til, hvis vi skal opretholde befolkningstallet.

Vi lever længere. Og godt for det. Og vi kommer selvfølgelig til – selvom alle ikke kan lide at høre det – at invitere udlændinge ind i vores danske fællesskab. For uden de to ting, vil mine børnebørn dø i et land, hvor befolkningstallet er halveret. Det er jo vildt at tænke på!

Det er ikke noget, vi normalt taler om i dansk politik. Men det er vi nødt til.

For gør vi ikke noget, så vil der være markant færre børn og unge om 25 – 30 år. Skoler vil lukke en masse. Institutioner overflødiggøres.***Og de børn, der skulle have befolket skolerne og senere blive voksne på arbejdsmarkedet, vil være markant færre. Og på sigt vil Danmark se helt anderledes ud.

Vi ser allerede tendenserne til det rundt i landet.

Befolkningstilbagegangen rammer hårdere i de små samfund end i storbyerne.

Den lille skole lukker før den store.

Det handler ikke om økonomisk ligevægt, matematik og finanspolitisk holdbarhed. Det handler om et Danmark i balance. Mellem generationer. Mellem by og land. Mellem fortid, nutid og fremtid.

Så sagt helt kort: Vi skal have nogle flere børn!

Men det er jo ikke gjort med opråbet, selvom der her er en udpræget mulighed for at tage et personligt ansvar og gøre noget ved det :-)

Også her kommer symbolpolitikken til kort. Vi må starte med spørgsmålene:***Hvad er det, der gør, at man bliver ældre og ældre, før man vil sætte børn i verden?

Eller at nogle unge slet ikke har lyst til at få børn?

Det må vi have en grundig samtale om. Og imens, så kan vi jo starte med ikke at gøre det unødigt vanskeligt for dem, der faktisk gerne vil, men ikke kan, få børn.

Det duer simpelthen ikke med lange ventelister og begrænsning på forsøg med kunstig befrugtning. Så det tager regeringen fat på.

Nu kan man også få hjælp til barn nummer to. Og allerede til efteråret kan man få seks reagensglasforsøg i stedet for tre.

Men der skal mere til. Så derfor foreslår Moderaterne nu en egentlig

behandlingsgaranti.

Så vi ikke gør det sværere end svært for dem, der gerne VIL - men har brug for hjælp.

Ventetiderne er alt for lange – helt op til ni måneder. Dem der har ressourcerne, går til det private, hvor man typisk kan komme til inden for to-tre uger.***Dem, der ikke har ressourcerne, må æde den lange ventetid og håbe på, at sandet i det biologiske ur ikke rinder ud imens.

Det kan og skal en garanteret lige behandling på lige vilkår ændre på. Vi har ikke tid til at vente.

Videnskaben viser, at jo ældre man bliver, jo sværere bliver det at få børn.

Chefen for fertilitetsklinikken på Rigshospitalet, fortalte for nylig om en kvinde, der sagde, at det er 'virkelig virkelig irriterende, at vores biologi ikke er fulgt med samfundsudviklingen'.

Knastørt replicerede han: Måske er det, der er 'virkelig virkelig irriterende, at samfundsudviklingen ikke passer til vores biologi'.

Manden har jo ret. Det er trods alt nemmere at ændre på samfundets indretning end på menneskers biologi.

Så et helt oplagt spørgsmål burde lyde:

Hvordan kan det være, at vi har indrettet os sådan, at det er i starten af familieetableringsfasen, at det er sværest – økonomisk og praktisk?***Dyr plads i vuggestue eller dagpleje, sikkert også et realkreditlån. Samtidig med at man skal finde fodfæste på arbejdsmarkedet.

Mon ikke det er én af grundene til, at vores førstegangsfødende bliver ældre og ældre?Det er derfor Moderaterne foreslår en familiekonto, så de udgifter, der knytter sig til det tidlige børneliv, ikke tynger unødigt.

Det er derfor Moderaterne er åbne for madordninger i institutioner og skoler, der kan lette hverdagen for børnefamilierne.

Det er derfor Moderaterne ikke har brug for at skubbe EU foran os for at støtte barsel til fædre og ideelt set gerne vil have en 1/3-1/3-1/3- ordning, med en tredjedel til hver af forældrene og en tredjedel til fri fordeling.

Og det er derfor vi tør tale om det langsigtede behov for at fremtidens ældre, via forbedrede arbejdsmarkedspensionsordninger, selv sparer noget op til egen ældreomsorg. For der er noget underligt paradoksalt i, at vi har de dyreste offentlige tilbud til vores mindste, mens de er gratis for de ældste.***Når vi kan se konturerne af et forandret Danmark, skal vi turde begynde at handle på det – og ikke vente på, at det står så indlysende klart for den sidste, at det bliver for sent at gøre noget ved det.

Det er det, der vores opgave i dansk politik. At være den stemme, der insisterer på, at det skal holde mere end vores tid ud. At forbedringer forudsætter forandringer, selvom alle elsker det første og hader det andet.

For vores krav til tilværelsen bliver større. Sådan er det jo. I takt med at velstanden stiger, stiller vi større krav. Ikke kun i Danmark, men også i resten af verden, hvor middelklasserne vokser.

Når jeg bliver 85 (og jeg er begyndt at sige 'når' og ikke 'hvis' – også for at sende et signal om, at jeg ikke er på vej på tidlig pension), så kan jeg få den samme service som i dag. Men vil jeg være tilfreds med det? Nok ikke. Vil generationerne efter mig, der allerede nu stiller større krav til tilværelsen som børnefamilie, være tilfredse. Helt sikkert ikke!

Og det skal de heller ikke. For der ER noget at gøre ved det.***Spørg bare vores ældreminister Mette Kierkgaard. Mette har senest været familiechef i Viborg Kommune. Og før det arbejdet som leder i det kommunale system i en årrække. Haft udfordringerne helt inde på livet. Og mærket, at der er behov for fundamentale forandringer. Hun valgte selv at stille op. At gå ind i politik for at gøre noget ved det.

For halvanden måned siden, kunne hun så lancere regeringens kommende ældrereform. Den mest omfattende frisættelse af ældreplejen nogensinde. Så jo, der ER noget at gøre ved det.

Det er ikke hele løsningen, men det er en del af løsningen. Frisættelsen kan nu komme helt ind på det enkelte plejehjem. Uden os i regering, var den måske nok nået forbi havelågen, men næppe hele vejen ind ad døren.

Jeg taler om de nye lokalplejehjem, som en-til-en er plukket fra den institutionsreform, vi gik til valg på. Plejehjem, der nok er kommunale, men organiseret i en selskabskonstruktion med frihedsgrader, som om de var helt deres egne.***Det kan blive en revolution. Med ledere, der 100% kan koncentrere sig om personale og beboere – i stedet for hele tiden at skulle kigge sig over skulderen op mod rådhuset. Med medarbejdere, der tager ejerskab – 'det er vores plejehjem'. Med bestyrelser, der kan bygge bro til lokal- og civilsamfundet. Så decentraliseringen ikke stopper på borgmesterens skrivebord, men når helt ud – til borgere og medarbejdere.

Bestemte vi alt, var det her nok blevet skal og ikke kan. Men politik er kompromisser, og det her rummer to fordele.

For det første kan dem, der har set lyset, gå forrest – med al den energi og virkelyst, det skaber, fremfor at skubbe på de modvillige.

For det andet har vi nu en mærkesag til alle 98 kommunevalg: Stem på Moderaterne, så vil vi kæmpe for, at det lokale plejehjem bliver et frisat lokaleplejehjem!

Vi er på sporet. Vi er på vej. Mette har gjort en forskel. Vi kan gøre en forskel!***Men frisættelse af vores medarbejdere virker desværre ikke, hvis der ikke er nogle medarbejdere at frisætte.

Og vi mangler arbejdskraft. Privat og offentligt. Det rammer bredt – også i vores ældrepleje.

I begyndelsen af året præsenterede regeringen en bred politisk aftale, der blandt andet udvider positivlisten, så 1.000 social- og sundhedshjælpere fra udlandet, kan få arbejdstilladelse i Danmark. Det er rigtig godt.

Samtidig fjernes en masse af det bureaukrati, der spænder ben for udenlandske læger og sygeplejersker. Det er virkelig godt. Og senest har vi indledt en oprigtig dialog med Indien og Filippinerne om uddannelse af sundhedspersonale, som

vil kunne arbejde i Danmark.

Christina Egelund er for kort tid siden kommet hjem fra Indien, hvor hun har aftalt de første skridt i pilotprojektet.

Det tegner rigtig godt! Inderne er fuldt på omgangshøjde med Danmark, når det kommer til sundhedspersonale. Og de vil rigtigt gerne det her samarbejde, som bør kunne være aftalt inden årets udgang.

Da vi i Moderaterne først foreslog at uddanne sygeplejersker og social- og sundhedshjælpere i Indien og Filippinerne, blev forslaget kaldt 'utraditionelt' og 'opsigtsvækkende'. Jeg ved ikke om det var ment sådan, men lad os tage det som en stor kompliment. For der er brug for at tænke nyt.

Det gør vi. Vi er på sporet. Vi er på vej. Christina har gjort en forskel. Vi kan gøre en forskel!

En anden, der gør en forskel, er Helge Madsen. Ham besøgte jeg for nyligt på Lægecenter Korsør, hvor han er praktiserende læge. Det har han været i 33 år og er nu godt forbi pensionsalderen. Men Helge vil ikke gå på pension, før der er fundet en afløser. Tak for det!

Og godt, at Helge selv er ved godt helbred, for hans otium kan godt trække lidt ud ...

Der står ikke en hær af arbejdsløse læger på spring – og hvor attraktivt er det også lige. ***Tre læger til 8.600 patienter, mange af dem kronikere, herunder 600 diabetespatienter. Alt, alt for mange at passe på, selvom de gør mere end det bedste, af det de kan.

Det halter alvorligt i det nære sundhedsvæsen. Vi smører ressourcerne for tyndt ud. Sagt lidt firkantet: For meget til de raske patienter – for lidt til de syge. Det skal vi tage et opgør med.

Det er derfor vi vil have et stærkere nationalt forankret sundhedsvæsen, så vi kan komme uligheden – de geografiske og sociale (og de hænger tæt sammen) – til livs. Og samtidig opbygge et langt stærkere lokalt sundhedstilbud.

Det er en mærkesag for os. Og det kribler med utålmodighed i os. Så mens vi venter på sundhedsstrukturkommissionen arbejde til juni, har vi derfor gennemført en stribe sundhedskonferencer over hele landet.

Mange af jer har deltaget. Bidraget til at gøre os helt skarpe på vores argumenter og prioriteringer. Tak for det.***Det er et arbejde som Moderaterne og jeg personligt kommer til at engagere os dybt i det kommende halvår.

Vi gik til valg på at få skabt et mere sammenhængende sundhedsvæsen. Et dansk sundhedsvæsen, som virker igen.

Vi er på vej. Nu skal vi i mål. Inden vi samles til årsmøde igen, skal der være lavet en politisk aftale om en reform af sundhedsvæsenet. Det er Moderaterne garant for.

Jeg har talt om velfærd. Børn, ældre, syge. Det har Moderaterne blik for. Men ikke enøjjet. For vi ved, det forudsætter velstand. Derfor har vi ligeværdigt blik for virksomhedernes muligheder for at udvikle sig, vækste, skabe arbejdspladser, eksportere. Gøre Danmark rigere.

Og vi må ikke blive fjerne i blikket. Der skal ske noget snart.

I regeringens 2030-plan er der afsat én milliard kroner årligt til indsatser på iværksætterområdet.***For Moderaterne er det afgørende, at det sætter sig i bedre rammevilkår, og at det bliver mere attraktivt at investere i iværksættervirksomheder. Vi har store ambitioner. Sikkert også større, end det er muligt at indfri i denne omgang:

Lavere selskabsskat.Lavere aktieskat.

Væk med fantomskatten, lagerbeskatning og iværksætterskatten.

Vores tilgang er ikke ideologisk, men logisk. Et lille åbent land med seks millioner mennesker i en verden med otte milliarder, hvor der er skærpet konkurrence om 'hearts and minds', skal tilbyde mindst lige så gode rammevilkår som de lande, vi sammenligner og konkurrerer med.

Derfor er jeg også umådelig glad for, at vi med denne regering nu tager et

effektivt opgør med en fuldstændig tilfældig og hård generationsskiftebeskatning af de familieejede virksomheder, der er rygraden i dansk erhvervsliv.***Det er ikke en folkesag, men det tjener folkets sag. Og – tro mig – det ville aldrig kunne ske uden en bred regering over midten. Her er vi i den grad på sporet og meget, meget snart i mål.

Det gælder også på klimaområdet. Vi når 2025-målet. Og vi vil nå 2030-målet om en 70 procent CO2-reduktion.

For Moderaterne er det en helt bunden opgave.

Der er ingen, der kan trække en fribillet, når det kommer til at tage ansvar for at løse klimaudfordringen. Alle skal bidrage.

Lad mig derfor sige det så klart til alle dele af dansk landbrug, at det ikke kan misforstås: Det gælder også jer!

Der kommer en klimaafgift. Vi gik til valg på Grøn Konsekvens. Vores forventninger til at lande en ambitiøs aftale for landbruget er derfor høje. På klima og på miljø!

Det er afgørende, at Moderaterne fortsat presser på.

Så vi får en CO2 afgift.

Så vindmøllerne rejser sig fra papiret og kommer ud og dreje rundt.***Så vi får skabt en europæisk brintinfrastruktur, så power-to-X-eventyret ikke glider Danmark og Europa af hænde.

Så vi kan gå seriøst til et forslag om differentieret moms.

Så vi tænker længere end blot vores egen tid ud.

Længere end til næste meningsmåling.

I dag er det 'earth overshoot day' i Danmark. Præcis i dag har vi opbrugt de naturlige ressourcer for 2024 og trækker resten af året på flere, end jorden naturligt kan nå at genskabe. Er der nogen, der tror, at vi kan hakke vores

grønne omstilling af – 'check, done that' – tager de altså grundigt fejl.

Lars Aagaard bliver ikke arbejdsløs foreløbig, selvom han har fået en del fra hånden. F.eks. ved at stå i spidsen for Danmarkshistoriens største udbud af havvind. Sådan, at vi kan sikre grøn strøm til mere end 14 millioner danske og europæiske husstande.

Det er godt gået, Lars. ***Apropos godt gået, så har Jakob landet et bredt og holdbart medieforligovre i Kulturministeriet. Det er ikke sket, siden det virkelig svingede for det Radikale Venstre. Og Marianne Jelved svingede håndtasken. Og det er vigtigt. Vi lever i en tid, hvor Putin og andre sender fake news og trolde afsted mod Danmark. Troværdige nyhedsmedier har aldrig været vigtigere.

Så også dét er godt gået. Og så har jeg også bemærket, at både kulturlivet og sporten er stolte af deres minister.

Jakob, det er vi også!

Nu jeg alligevel er i gang med at opremse fortræffelighederne fra året, der er gået, så lad mig også lige nævne skattereformen: Over tre millioner danskere får nu en markant skattelettelse. Og topskatten bliver halveret for 280.000 danskere.

Jeg afslører næppe nogen fabriks hemmelighed ved at sige, at den topskattehalvering ikke ville være sket uden vores regeringsdeltagelse. ***Lad mig her i min fødeby sige det på jysk: Det kan vi godt være bekendt.

Regeringen har samlet set gennemført reformer, som vil øge arbejdsudbuddet med små 30.000 personer i 2030. Mere end tre gange så meget som i de to foregående regeringsperioder til sammen. Noget ingen af de forrige to regeringer formåede at gennemføre alene.

Der skulle først løsnes op for de blokke, der blokerede. Det har vi i den grad bidraget til. Moderaterne gør en forskel.

Men vi gør det ikke alene. Vi gør det i et tæt, konstruktivt og i sammenligning med det meste, jeg har oplevet, gnidningsfrit regerings samarbejde med Socialdemokratiet og Venstre. Så her fra Vejle til jer: Tak til Socialdemokratiet.

Tak til Venstre. Tak til Mette og Troels. Sammen gør vi en forskel.

Og så har vi i Moderaterne bidraget med noget, som måske er sværere at måle direkte og sætte tal på – nemlig den offentlige debat. ***Jeg har talt meget om det, der er sket. Men der er også noget, der ikke sker så tit længere. Den hårde tone i udlændingebatten er om ikke forstummet, så dog dæmpet.

Når jeg møder danskere med minoritet-etnisk baggrund, har flere sagt, at nu, nu var det som om, at de kunne trække vejret friere. En vægt var blevet løftet af skuldrene. De skulende øjne havde åbnet sig og havde i stedet antydningen af smilerynker.

Man skulle ikke længere mistænkeliggøres i samme grad, fordi man hedder Amina eller Mohammed.

Lad nu ikke de skulende øjne finde vej tilbage.

Vi følger alle sammen krigen i Gaza. Vi så Hamas' grufulde terrorangreb på Israel den 7. oktober. Og nu ser vi dagligt konsekvenserne af Israels gensvar.

Det er dybt tragisk og forfærdeligt.

Mere end 32.000 dræbte. Heraf er mere end 12.000 børn. Ingen steder at flygte hen. ***Fra dansk side har vi længe arbejdet for en humanitær våbenhvile. For at bombardementerne skal stoppes og nødhjælpen kan komme ind. Vi har presset på, overalt hvor vi kan.

Som jeg sagde kort efter Hamas' terrorangreb: Vi kan godt kende forskel på en terrororganisation og en civilbefolkning.

Og jeg vil fortsætte med at insistere på, at vi, her i Danmark, skal holde hovedet koldt og hjertet varmt.

Men jeg kan se, at det er svært.

Jeg har selv oplevet, at det er svært.

For hvem kan holde følelserne i ro, når de dagligt ser billeder af dræbte børn, af

børn på flugt.

Og der er en stor risiko for, at konflikten rykker ind i vores egne gader. At konsekvenserne bliver, at den offentlige debat igen ryger tilbage i den samme, gamle rille. For eller imod? Ven eller fjende?

Danmark er en ven af Israel. Danmark er en ven af palæstinenserne.

Det var vi før den 7. oktober, det er vi efter den 7. oktober.***Mine rådgivere - jeg har et par af dem - og nogle gange lytter jeg også til dem. De siger, jeg ikke må sige 'men'. At når jeg bruger ordet 'men' i en sætning, så opløser det alt det, der kommer før.

Men... Det er jeg ikke enig i.

Det skyldes måske min manglende forståelse for retorik. For jeg vil fortsat insistere på at sige 'men'.

Israel har ret til at forsvare sig selv. Men. Det skal ske i respekt for international ret og folkeretten.

Israel har ret til at føre krig mod terrororganisationen Hamas. Men. Vi vil opfordre Israel til også at tænke over deres egne langsigtede interesser for fred. Og en civilbefolkning i Gaza, der lider i uhørt omfang.

Som udenrigsminister bliver jeg skældt ud fra begge sider. Nogen, der sympatiserer mest med Israel, synes, at jeg går for langt i støtten til de civile palæstinensere.

Nogen, der står på den anden side, synes, at jeg bør vende Israel ryggen.***Og vende ryggen til Israel, er der så nogen, der mener, at jeg allerede gør, når jeg tager afstand fra udtalelser fra israelske ministre, der vil etablere flere ulovlige, jødiske bosættelser.

Nogle gange føler jeg, at det er som om man kun hører halvdelen af det, jeg siger. Og det er måske fordi, jeg insisterer på balancen i det der 'men'.

Så jeg håber, at I hører mig nu: Ingen skal være i tvivl om hvor Moderaterne står

i det her. Vi vender ingen ryggen. Hverken de israelske gidsler i Gaza eller de civile palæstinensere. Vi vil have en humanitær våbenhvile. Vi er forfærdede over antallet af dræbte – særligt børn. Vi vil fortsætte med at insistere på, at de israelske gidsler bliver frigivet og at nødhjælp kommer ind i Gaza.

Vi vil have en to-statsløsning.

Vi vil insistere på en dag i morgen, hvor israelerne kan leve i frihed, fred og tryghed. Og hvor palæstinenserne kan se en lysere fremtid foran sig. Hvor deres børn kan se, at deres liv vil blive bedre end generationerne før dem.***Her i partiet skal vi fortsætte med at bidrage til en offentlig samtale, der ikke spreder had. Som ikke drives af populisme. Hvor politikere ikke prøver at tage nemme stik hjem, ved at sprede gift om bestemte befolkningsgrupper. Hvor alle kan sænke skuldrene og trække vejret frit.

Og her er der ikke noget 'MEN'. Punktum!

Det blev måske lidt følelsesladet. Det beklager jeg. Det ligner jo ellers ikke os her i partiet. Vi bruger nok hovedet lidt mere end følelserne. Det kan man jo også blive kritiseret for. Men det er nu engang sådan, vi er skabt.

Vi blev ikke til i en kamp mod nogen eller noget. Vi er født på en positiv drivkraft for noget.

Og den drivkraft skal vi også have ind i både Europa-Parlamentet og byrådene. Internationalt og lokalt.***Den 9. juni skal vi stemme til Europa-Parlamentet. Vi har et stærkt hold med Stine Bosse som spidskandidat (toptop-kandidat) og Bergur som topkandidat. 'Bosse og Bergur – bare bedst', fik jeg vist sagt, da vi præsenterede duoen.

Vi skal da mindst have de to valgt. For også Europa har brug for politiske brobyggere.

I får lejlighed til at høre mere fra både Stine og Bergur senere i dag. Og gå endelig til dem med spørgsmål og debat ude i korridorerne. Der er ikke længe til valgkampen bliver skudt i gang. Så vi vil gerne have dem i absolut topform.

Et stærkt hold og sammenhold i EU, det er der brug for.

Mens vi står her, er der ”valg” i Rusland...

For en måned siden blev oppositionspolitikeren Aleksei Navalny dræbt i Putins varetægt. Han var i en straffekoloni nord for polarcirklen. Hans forbrydelse var at tale Putins styre imod. ***I dagene efter hans død, gik flere russere på gaden for at protestere. Det betød, at mange fik fængselsstraffe for at demonstrere. Tænk et mod! Det skal også indgyde mod hos os.

Der er også et Rusland, der ikke er Vladimir Putin. Det må vi ikke glemme.

Og noget andet vi absolut ikke må glemme, så er det Ukraine. Der om nogen betaler prisen, for at vende Putin ryggen. Og vende ansigtet mod Europa.

I nu mere end to år, har ukrainerne kæmpet. Putin troede, at han kunne indtage Kiev på få dage. Han tog fejl. Faktisk har han begået den største fejl, man kan begå i kamp: Han undervurderede modstanderen.

Han undervurderede ukrainerne.

Han undervurderede sammenholdet i Europa.

Han undervurderede sammenholdet i NATO.

Og han undervurderede os.***Danmark er et af de lande, der har doneret absolut mest til Ukraine. I rene tal på bundlinjen. Vi går forrest. Og jeg kunne godt ønske mig, at flere lande i Europa tog et skridt længere frem, og kom til at stå på linje med os.

Så sent som i denne uge meldte vi en ny militær donation ud på mere end to milliarder kroner.

Vi vil bruge yderligere 40,5 milliarder på Forsvaret frem mod 2028.

Og vi forlænger, vi forbedrer og ligestiller værnepligten.

Vi forpligter os også på den lange bane. I genopbygningen af Ukraine. I partnerskab med det private erhvervsliv. Det gælder særligt i Mykolaiv,

skibsbyggernes by, hvor Danmark har påtaget sig et særligt ansvar.

Jeg har selv været i Ukraine flere gange siden den russiske invasion. Senest var jeg i havnebyen Odessa. Sirenerne gik i løbet af natten, og jeg måtte en tur ned i hotellets beskyttelsesrum. Så mærker man en flig af Alvoren. ***For det er jo ikke noget i sammenligning med, hvad ukrainerne lider under hver dag. De mange dræbte og fordrevne. De mange flygtninge. De bombede byer. De kolde slagmarker, hvor de ukrainske soldater fortsat kæmper for vores alle sammens frihed.

Odessa er en fantastisk smuk by. Brede boulevarder, smukke træudskæringer på balkoner og terrasser, restauranter og cafeer, udsigten over Sortehavet. Meget er nu lukket af og lukket ned. Træplader for døre og vinduer. Mennesketomme gader i den mørke aften, da jeg gik en tur gennem byen. Der lovede jeg mig selv, at komme tilbage.

Skal VI ikke love hinanden, at vi ses en solskinsdag i Odessa? Når friheden har sejret. Når skibene med korn igen stævner frit ud fra havnen. Når træpladerne er taget ned og krystallet igen klirrer på byens restauranter. Lyden af venner og familie der spiser, skåler, griner og glædes i foråret. Når lyden af sirenerne er forstummet og friheden er vendt tilbage. Så mødes vi i Odessa. ***Før Ukraine, var det de baltiske lande, der vendte ansigtet mod Europa. I år er det 20 år siden, at de kom med i EU. Hvad det har betydet, skal vi også tale mere om, når der er debat efter frokost og vi får virtuelt besøg af en af mine baltiske kollegaer.

Dengang hjalp Danmark de baltiske lande med at blive klar til EU-optagelse efter Murens Fald. Nu skal vi gøre det samme i forhold til Ukraine, Moldova og Georgien med det samme. Vi har gjort det før, og vi kan gøre det igen.

Man kan aflæse den danske indflydelse meget direkte. For nylig, i en helt anden forbindelse, fandt jeg ud af at den tidligere estiske kulturminister, der nu kandiderer til at blive generalsekretær for Europarådet, taler dansk. Fordi han var en del af den udveksling til Bornholm, som vi satte op fra dansk side efter Murens Fald.

Der er mange måder at sætte sine aftryk på. Men udveksling, uddannelse og udvikling – lad det være en særlig dansk måde at sætte positive spor på. Noget som vi godt kan være stolte af.

Så kom vi vist også verden rundt. Og nu vender jeg tilbage til det, som det handler om i dag. Os. Moderaterne. Hvem vi er. Hvad der driver os. ***Mads Sebbelov, du stod her på scenen sidste år og talte om organdonation. Du har stået bag et borgerforslag om at ændre vores tilgang til det spørgsmål. Så man som udgangspunkt er født som donor, i stedet for at man aktivt skal tilmelde sig.

Her i Moderaterne kender vi udmærket din historie. Du mistede din datter Josefine, da hun var blot 15 år. Mens hun ventede, og I håbede, på et nyt hjerte.

Dit engagement, dit borgerforslag har nu været med til at danne grundlag for det forslag, som regeringen har lagt frem om aktivt fravalg i stedet for aktivt tilvalg. Tirsdag i denne uge tilkendegav et bredt flertal i Folketinget, at man vil bakke op om en ny samtykkemodel.

Man må sige, at dit arbejde har båret frugt.

Ideen til at ændre systemet, er groet her i Moderaterne. Vi er blevet født med den her debat tæt inde på livet. Og det er i høj grad din fortjeneste. Mads, jeg ved godt, at du aldrig kommer dig over tabet af Josefine. Men. Du skal være stolt af den forskel, du har gjort. ***Det er sådan, det går. Det gode argument tæller stadig. Ideerne får liv, når de bliver konkrete, og bliver til politik.

Vi er stærkt repræsenteret i Folketinget. Med en folketingsgruppe, der går stædigt og flittigt til arbejdet hver evigt eneste dag. Jeres indsats kan både ses og mærkes.

Det er opmuntrende. Og det stiller krav til os om at blive ved. At blive ved med at tænke nyt. At blive ved med at finde løsninger, blive ved med at skubbe på for forandringer i vores samfund.

Det er nemt at pege fingre ad de ting, som man ikke er tilfreds med. Men det skaber man ikke mange forandringer ved.

Man skal stå op om morgenen og fortsætte. Man skal engagere sig og deltage. Det er den eneste måde. Både når det er svært, og når det hele lader til at give sig selv.

Der ER muligt at gøre en forskel. Vi KAN skabe forandring. Vi ER godt i gang.
Lad os blive ved med det. Tak for ordet.***

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Beretningstale, Moderaterne

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-lokke-rasmussens-tale-ved-moderaternes-arsmode-2024>